

Sygn. akt II AKa 42/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Małgorzata Mojkowska

SA – Rafał Kaniok (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 r.

sprawy

N. G. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 i 3 k.k., 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

J. G. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

A. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego J. G. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 lipca 2013 r. sygn. akt XII K 93/12

1) prostuje oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, że w pkt VIII sentencji zaskarżonego wyroku, po słowach „w punkcie”, w miejsce błędnie wpisanej cyfry (...), zamieszcza cyfrę (...);

2) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;

3) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. D. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł, obejmującą 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. M. (1) w postępowaniu odwoławczym.

4) zwalnia oskarżonego J. G. (1) od kosztów sądowych za podstępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

5) kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, związanymi z apelacją prokuratora, obciąża Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

N. G. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 22 marca 2010 r. do 26 kwietnia 2011 r. w M. i P. województwa (...), w S. województwa (...) oraz w G. województwa (...) wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą założył, a następnie osobiście kierował zorganizowaną grupą przestępczą składającą się z ustalonych osób, która miała na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu polegających na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotów gospodarczych przy zawieraniu umów wypożyczenia sprzętu budowlanego poprzez wprowadzenie w błąd co do faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i § 3 k.k.

II. w okresie od 22 marca 2010 r. do 26 kwietnia 2011 r. w M. i P. województwa (...), w S. województwa (...) oraz w G. województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I., w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych ustalonych osób, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia sprzętu budowlanego wprowadził w błąd przedstawicieli podmiotów gospodarczych co do faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, po czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem niżej wymienionych pokrzywdzonych na łączną kwotę 927 412 zł w ten sposób że:

1) w okresie od 22 marca 2010 r. do 23 kwietnia 2010 r. w M. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela Zakładu Usług Produkcji i Handlu (...) co do faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2627, 92 m² i o łącznej wartości 331 206, 45 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez J. G. (2) mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 331 206, 405 zł,

2) w okresie od 20 maja 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w S. województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela F. S. M. J. co do faktycznie prowadzonej przez J. G. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) i faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2400 m² i o łącznej wartości 265 000 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez M. J. mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 265 000 zł,

3) w okresie od 24 lutego 2011 r. do 26 kwietnia 2011 r. w G. województwa (...) oraz w P. województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami przy zawieraniu umów wypożyczenia koparko ładowarki marki J. C. o nr seryjnym (...), koparko ładowarki marki V. (...) o nr seryjnym (...), wózka widłowego marki L.

E 25 o nr seryjnym (...), wózka widłowego marki O. (...) o nr seryjnym (...) wprowadził w błąd przedstawicieli PHU (...) M. B., PHU (...) W. B., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., co do prowadzonej przez M. K. (1) działalności gospodarczej

w postaci (...) M. K. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotom gospodarczych dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał w/w sprzęt budowlany o łącznej wartości 331 206, 45 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonych, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez M. B., W. B., (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 331 206, 45 zł

tj. o ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w dniu 6 maja 2011 r. w P. województwa (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci kokainy w ilości łącznej o, 48 grama

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

J. G. (1) został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od 20 maja 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w S. województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej składającej się z ustalonych osób, która miała na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu polegających na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotów gospodarczych przy zawieraniu umów wypożyczenia sprzętu budowlanego poprzez wprowadzanie w błąd co do faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

V. w okresie od 20 maja 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w S. województwa (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych ustalonych osób, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela F. S. M. J. co do faktycznie prowadzonej przez J. G. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) LTD Sp. z o.o. i faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2400 m² i o łącznej wartości 265 000 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez M. J. mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 265 000 zł

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. M. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od 22 marca 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w M. województwa (...) i w S. województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej składającej się z ustalonych osób, która miała na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu polegających na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotów gospodarczych przy zawieraniu umów wypożyczenia sprzętu budowlanego poprzez wprowadzenie w błąd co do faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów;

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

VII. w okresie od 22 marca 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w M. województwa (...) i w S. województwa (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. 1., w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych ustalonych osób, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia sprzętu budowlanego wprowadził w błąd przedstawicieli podmiotów gospodarczych co do faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, po czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem niżej wymienionych pokrzywdzonych na łączną kwotę 596 206,45 zł w ten sposób że:

1) w okresie od 22 marca 2010 r. do 23 kwietnia 2010 r. w M. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela Zakładu Usług Produkcji i Handlu (...) co do faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2627, 92 m² i o łącznej wartości 331 206, 45 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez J. G. (2) mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 331 206, 45 zł

2) w okresie od 20 maja 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w S. województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela F. S. M. J. co do faktycznie prowadzonej przez J. G. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) i faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2400 m² i o łącznej wartości 265 000 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez M. J. mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 265 000 zł

tj. o ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. oskarżonego N. G. (1) w ramach czynu opisanego w punkcie

II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że: w okresie od 22 marca 2010 r. do 26 kwietnia 2011 r. w M. i P. województwa (...), w S. województwa (...) oraz w G. województwa (...), w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych ustalonych osób, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia sprzętu budowlanego wprowadził w błąd przedstawicieli podmiotów gospodarczych co do faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej, jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, po czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem niżej wymienionych pokrzywdzonych na łączną kwotę 935 206,45 zł w ten sposób że:

1) w okresie od 22 marca 2010 r. do 23 kwietnia 2010 r. w M. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela Zakładu Usług Produkcji i Handlu (...) co do faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego

wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2627, 92 m² i o łącznej wartości 331 206, 45 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez J. G. (2) mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 331 206, 45 zł,

2) w okresie od 20 maja 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w S. województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela F. S. M. J. co do faktycznie prowadzonej przez J. G. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) LTD Sp. z o.o. i faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2400 m² i o łącznej wartości 265 000 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez M. J. mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 265 000 zł

3) w okresie od 24 lutego 2011 r. do 26 kwietnia 2011 r. w G. województwa (...) oraz w P. województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami przy zawieraniu umów wypożyczenia koparko ładowarki marki J. C. o nr seryjnym (...), koparko ładowarki marki V. (...) o nr seryjnym (...), wózka widłowego marki L. (...) o nr seryjnym (...), wózka widłowego marki O. (...) o nr seryjnym (...) wprowadził w błąd przedstawicieli PHU (...) M. B., PHU (...) W. B., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., co do prowadzonej przez M. K. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) M. K. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotom gospodarczym dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał w/w sprzęt budowlany o łącznej wartości 339.000,00 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonych, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez M. B., W. B., (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 339.000,00 zł co stanowi ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał N. G. (1), zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu 1 (jeden) rok i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny w kwocie po 20 (dwadzieścia) złotych,

II. oskarżonego N. G. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał i wymierzył N. G. (1) karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec N. G. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny w kwocie po 20 (dwadzieścia) złotych,

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu N. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności niniejszej sprawie od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 5 lipca 2012 r.,

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego N. G. (1) do zapłaty na rzecz: PHU (...) M. B. kwotę 50.000 zł, na rzecz (...) J. G. (2) kwotę 165.603, 22 zł - wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku,

VI. oskarżonego J. G. (1) w ramach zarzucanego w punkcie VII aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że: w okresie od

20 maja 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w S. województwa (...), w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych ustalonych osób, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela F. S. M. J. co do faktycznie prowadzonej przez J. G. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) LTD Sp z o.o. i faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2400 m² i o łącznej wartości 265 000 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego

własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania przez M. J. mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 265 000 zł co stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k.

i 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych w kwocie po 25 (dwadzieścia pięć) zł,

VII. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby w wymiarze 4 (czterech) lat,

VIII. oskarżonego A. M. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że: w okresie od 22 marca 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w M. województwa (...) i w S. województwa (...), działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie oraz innych ustalonych osób, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia sprzętu budowlanego wprowadził w błąd przedstawicieli podmiotów gospodarczych co do faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, po czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem niżej wymienionych

pokrzywdzonych na łączną kwotę 596 206,45 zł w ten sposób że:

1) w okresie od 22 marca 2010 r. do 23 kwietnia 2010 r. w M. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela Zakładu Usług Produkcji i Handlu (...) co do faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2627, 92 m² i o łącznej wartości 331 206,45 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania przez J. G. (2) mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 331 206, 45 zł

2) w okresie od 20 maja 2010 r. do 4 sierpnia 2010 r. w S. województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przy zawieraniu umów wypożyczenia rusztowań budowlanych wprowadził w błąd przedstawiciela F. S. M. J. co do faktycznie prowadzonej przez J. G. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) LTD Sp z o.o. i faktycznie prowadzonej przez A. M. (1) działalności gospodarczej w postaci (...) A. M. (1) oraz deklarowanego wykorzystania w/w sprzętu budowlanego jak też

zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartych umów, wiedząc przy tym, że informacje zawarte w przedkładanych w/w podmiotowi gospodarczemu dokumentach są istotne dla zawarcia powyższych umów, po czym pobrał rusztowania budowlane w łącznej ilości 2400 m² i o łącznej wartości

265 000 zł, a następnie nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań nie dokonując zwrotu przedmiotowego mienia będącego własnością pokrzywdzonego, doprowadzając w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia przez M. J. mieniem znacznej wartości, na łączną kwotę 265 000 zł, co stanowi ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych w kwocie po 15 (piętnaście) złotych,

IX. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. M. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby w wymiarze 5 (pięciu) lat,

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu A. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 30 stycznia 2013 r. do dnia 7 czerwca 2013 r. przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i uznał grzywnę za uiszczoną do wysokości 258 stawek,

XI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał N. G. (1), J. G. (1) i A. M. (1) do zapłaty solidarnie na rzecz M. J. kwoty 265.000 zł. - wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku,

XII. oskarżonych N. G. (1), J. G. (1), A. M. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów w punkcie pkt. I, VI, X, aktu oskarżenia, kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa,

XIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. a contrario w zw. §352 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. 2007 Nr 38 poz. 249) dowody rzeczowe opisane pod poz. nr (...)w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 (k. 1155), w postaci oryginału umowy najmu rusztowań budowlanych nr (...) i oryginału deklaracji wekslowej z dnia 24 maja 2010 w S. (k. 1090), jak również dowód rzeczowy wskazany pod pozycją nr(...)w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) w postaci kartki papieru formatu A4 z odręcznym zapisem (k. 312) - przechowywać w aktach sprawy,

XIV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowych wymieniony pod poz. nr (...) w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) (k. 1861), w postaci telefonu komórkowego marki N. (...) (...) z kartą SIM nr (...) - zwrócił L. K. (1),

XV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy wymieniony pod poz. nr(...)w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) (k. 1861), w postaci karty SIM nr (...) - zwrócił M. K. (1),

XVI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy wymieniony pod poz. nr (...)w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) (k.1861), w postaci karty SIM nr (...) - zwrócił N. G. (1),

XVII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i przekazał do Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Głównej Policji dowód rzeczowy wymieniony pod poz. nr(...)w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k.312),

XVIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. D. Kancelaria Adwokacka ul. (...) (...) (...) (...) W., kwotę 960 (dziewięćset sześćdziesiąt) złotych powiększoną o VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej dla oskarżonego A. M. (1),

XIX. zwolnił oskarżonych N. G. (1), J. G. (1), A. M. (1) od ponoszenia opłat i kosztów postępowania, które przejął na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonych N. G. (1), J. G. (1) i A. M. (1) wniósł **prokurator** zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności faktyczne nie pozwalają na przyjęcie, iż oskarżeni N. G. (1), J. G. (1) oraz A. M. (1) działali w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało uniewinnieniem wymienionych w zakresie zarzuczanych im przestępstw z art. 258 § 1 k.k. oraz przyjęcie, że N. G. (1), J. G. (1) oraz A. M. (1) czynów przypisanych im odpowiednio w pkt I, VI, VIII wyroku nie dopuścili się w ramach działalności wymienionej grupy, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, w tym kompleksowa analiza zeznań świadków L. K. (1), M. S. oraz M. K. (1) dotycząca opisu mechanizmu popełniania przestępstw w ramach grupy przestępczej oraz podziału w niej ról pomiędzy poszczególnych oskarżonych jak też korespondujących z nimi w w/w zakresie wyjaśnień oskarżonego A. M. (1), dokonana na tle wypracowanego w zakresie art. 258 k.k. orzecznictwa i poglądów doktryny prowadzi do wniosku przeciwnego, a mianowicie dowodzi zorganizowanego charakteru grupy przestępczej, do której należeli oskarżeni N. G. (1), J. G. (1) oraz A. M. (1)

2. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz w związku z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., poprzez sprzeczne z zasadą obiektywizmu oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uwzględnienie tylko okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych i pominięcie tych okoliczności, które w sposób jednoznaczny przemawiają za ich winą, w szczególności naruszając w/w zasady Sąd I instancji nie odniósł się należycie do zeznań świadków L. K. (1), M. S. oraz M. K. (1) ani też nie dokonał w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych w kompleksowy sposób analizy zawartych w w/w zeznaniach okoliczności dotyczących mechanizmu popełniania przestępstw w ramach grupy przestępczej oraz podziału w niej ról pomiędzy poszczególnych oskarżonych, w konsekwencji czego dowolne dokonanie oceny w/w dowodów doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż oskarżeni N. G. (1), J. G. (1) oraz A. M. (1) nie popełnili zarzuczanych im czynów z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy ocena wszystkich dowodów, dokonana w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku wręcz przeciwnego

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew temu co podniesiono w pkt 2 petitum apelacji stwierdzić należy, że Sąd I instancji, dokonując oceny dowodów, w zakresie dotyczącym uniewinnienia oskarżonych od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 i 3 k.k. i przyjęcia, iż nie popełnili oni przypisanych im czynów działając w zorganizowanej grupie przestępczej, nie dopuścił się obrazy art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. Przy tym pisemne uzasadnienie wyroku, odnoszące się do tej części orzeczenia, które odpowiada wymogom art. 424 k.p.k., pozwala na stwierdzenie, że ustalenia faktyczne wyroku zostały w tej mierze dokonane w oparciu o analizę całokształtu istotnych dowodów i okoliczności ujawnianych w toku rozpoznania, zaś rozumowanie Sądu I instancji nie zawiera luk i błędów, które mogłyby prowadzić do ich podważenia w ramach kontroli instancyjnej.

Skarżący, kwestionując w pkt 1) apelacji ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku, nie przedstawia żadnych przekonujących argumentów, które mogłyby wzruszyć tok rozumowania Sądu I instancji w powyższym zakresie. Prezentuje on jedynie własną, przeciwstawną, interpretację ujawnionych dowodów, bazującą na tych (wybiórczo wytypowanych) fragmentach materiału dowodowego, które miałyby, w jego zamyśle, wspierać linię oskarżenia.

Dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności, wbrew oczekiwaniom skarżącego, nie uprawniały Sądu I instancji, do uznania, że oskarżeni N. G. (1), J. G. (1) i A. M. (1) dopuścili się przestępstwa opisanego w art. 258 § 1 k.k. a nadto N. G. (1) – w art. 258 § 3 k.k.

Dowodów takich, potwierdzających w sposób jednoznaczny, istnienie zorganizowanej grupy przestępczej, w której brali udział ww. oskarżeni, nie wskazał też prokurator, ani w akcie oskarżenia, ani we wniesionym środku odwoławczym. W tej sytuacji, wypada jedynie odwołać się do trafnego stanowiska Sądu I instancji, że treść wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków nie wskazuje na istnienie w działalności oskarżonych struktur charakterystycznych dla zorganizowanych grup przestępczych i na istnienie świadomości oskarżonych co do uczestnictwa w takiej grupie, a nadto, że brak jest w odniesieniu do ich działań elementu zorganizowania, gdyż nie posiadali oni wewnętrznego uporządkowania, nie funkcjonowali według stałych ustalonych reguł oraz wymieniali się rolami w zależności od zaistniałej sytuacji (str. 21 uzasadnienia).

W pełni aprobując powyższą argumentację, uzasadniającą uniewinnienie oskarżonych od zarzutu popełnienia przestępstwa z

art. 258 § 1, 3 k.k., stwierdzić należy dodatkowo, że, zgodnie z jednolitym w tej mierze orzecnictwem i literaturą, elementami niezbędnymi, dla uznania danej grupy sprawców za zorganizowaną grupę przestępczą są: istnienie wyodrębnionego środka decyzyjnego (przywództwa), skoordynowany sposób działania, planowanie przestępstw, podział zadań i funkcji, pewna trwałość, względnie stały skład itp. Dla bytu zorganizowanej grupy przestępczej jest potrzebne coś więcej niż porozumienie, jest ona czymś więcej od zwykłego współsprawstwa. Musi się ona cechować pewnym zorganizowaniem i posiadać założony cel, polegający na wielokrotnym popełnianiu przestępstw. Progiem karalnego zorganizowania grupy przestępczej w rozumieniu przepisu art. 258 § 1 k.k., jest zatem istnienie pomiędzy jej członkami widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych (por. postanowienie SN z 11 lutego 2008 r. V K.K. 395/08, Lex 488719, wyrok SA w Łodzi z dnia 24 stycznia 2001 r. Sygn. II AKa 240/01 - Prokuratura i Prawo 2004 Nr 5 poz. 26, Z. Ćwiąkalski (w:/: A. Barczak – Oplustil i in., Kodeks Karny, Część szczególna. Zakamycze 2006. Tezy do art. 258 k.k.).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy odnotować trzeba, że wszystkich tych cech, wskazujących istnienie zorganizowanej grupy przestępczej, w działaniu oskarżonych nie sposób się dopatrzeć. Ujawnione podczas rozprawy dowody, jak słusznie przyjął Sąd I instancji, nie pozwalają na stwierdzenie pomiędzy oskarżonymi tego rodzaju powiązań organizacyjnych i hierarchicznych, które zawierałyby, chociażby minimum, elementów koniecznych dla przyjęcia istnienia takiej grupy.

W szczególności, uzupełniając argumentację Sądu I instancji, zauważyć należy, że w powiązaniach pomiędzy oskarżonymi, działającymi wspólnie i w porozumieniu, brak jest niezbędnego czynnika, jakim byłoby posiadanie przez taką grupę przywódcy, czyli, szerzej to ujmując, wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego.

W literaturze i orzecnictwie trafnie podkreśla się, że jednym z podstawowych elementów zorganizowania grupy przestępczej, o jakiej mowa w art. 258 k.k., jest istnienie kierownictwa, czyli posiadanie przywództwa (patrz np. wyrok SA w Łodzi z 9 października 2000 r. II AKa 90/00 Biul. Prok. Apel. 2001 Nr 11, czy Z. Ćwiąkalski w ww. Komentarzu -Kodeks Karny, Część szczególna, tezy do art. 258 k.k.).

Z kolei kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą polega na wydawaniu poleceń innym członkom grupy, których wykonanie wynika, bądź z dobrowolnego podporządkowania się autorytetowi kierującego, bądź z podporządkowania popartego ewentualnymi sankcjami.

Wbrew wywodom skarżącego, analiza wskazanych w apelacji dowodów, w postaci zeznań świadków L. K. (1), M. S., M. K. (1) oraz wyjaśnień A. M. (1), nie prowadzi do wniosku o zorganizowanym charakterze grupy przestępczej, do której należały ww. osoby oraz J. G. (1) i N. G. (1). Dowody te nie przesądzają w szczególności o tym, że wśród teje grupy osób można wyodrębnić trwałą, hierarchicznie podporządkowaną, strukturę i wyraźny ośrodek decyzyjny.

Przy tym, za swoistą wyraźną nadinterpretację ujawnionego materiału dowodowego uznać należy, zawarty w uzasadnieniu apelacji argument, że z zeznań świadków L. K. i M. S. wynika „jednoznacznie”, iż organizatorem i kierującym grupą przestępczą był N. G. (1) (str. 9 apelacji). Na marginesie odnotować wypada, że oskarżyciel nie ustrzegł się w tym zakresie wewnętrznej niekonsekwencji, skoro w akcie oskarżenia postawił zarzut „osobistego kierowania” zorganizowaną grupą przestępczą, nie tylko N. G. (1) ale i L. K. (1), by następnie, w ramach argumentów przytoczonych na potrzeby środka odwoławczego (przy, co do zasady, identycznym ukształtowaniu materiału dowodowego jak w postępowaniu przygotowawczym) „umieścić” L. K. (wraz z M. S.) na „pośrednim szczeblu grupy przestępczej”, przypisując funkcję kierowania grupą wyłącznie N. G. (str. 8-9 uzasadnienia apelacji).

Niezależnie od tego zauważyć należy, że lektura wyjaśnień (a następnie zeznań) L. K. i M. S., z pewnością nie wskazuje, jak to sugeruje skarżący, na przywódczą rolę N. G., w ramach grupy prowadzącej działalność przestępczą, odzwierciedloną w akcie oskarżenia.

Przytoczone w apelacji okoliczności, dotyczące tego, że N. G. prowadził korespondencję elektroniczną, oraz zajmował się kwestiami finansowymi i miejscem przechowywania sprzętu, a także wyszukiwaniem i kontaktowaniem się z firmami wypożyczającymi sprzęt, nie są tożsame z funkcją władczą, polegającą na kierowaniu grupą poprzez wydawanie wiążących poleceń. Są to natomiast elementy charakterystyczne dla współsprawstwa, które właśnie polega na wspólnym, opartym na porozumieniu, wykonywaniu czynu zabronionego, gdzie każdy ze współdziałających, w ramach określonego podziału ról, realizuje określone zadania, wypełniające znamiona tego czynu.

Nie sposób w szczególności, na podstawie wymienionych w apelacji dowodów ustalić, że N. G. był założycielem i organizatorem grupy, oraz że każdorazowo opracowywał plany wyludzenia sprzętu, określał role jakie mają spełniać podwładni, wydawał rozkazy, zapewniał im środki finansowe itp. Przywołane w pkt 1 i 2 apelacji zeznania M. S., który, zgodnie z wywodami skarżącego, miał wchodzić w skład pośredniego szczebla grupy i podlegać bezpośrednio (kierującemu grupą) N. G., nie zawierają jakichkolwiek wzmianek, pozwalających na chociażby uprawdopodobnienie tezy, iż N. G. był organizatorem i przywódcą zorganizowanej grupy przestępczej (zob. k. 1541 – 1543, 1614 – 1616, 2909, 2910).

Do analogicznych wniosków prowadzi analiza zeznań i wyjaśnień A. M. i M. K., którzy twierdzili, że nie znali N. G. i nie posiadali wiedzy na temat stopnia zorganizowania omawianej grupy przestępczej (str. 74 – 77, 138 – 140, 2732 i nast., 2661, 1607 – 1611, 1637).

Również wyjaśnienia i zeznania L. K. nie są w tej mierze tak jednoznaczne, jak to usiłuje przedstawić skarżący w ramach apelacji. Z jego zeznań wynika, że, w ramach relacji koleżeńskich, N. G. zaproponował mu aby znaleźć mężczyznę na którego założą firmę, a następnie N. G. wyjawiał mu, iż ma pomysł, aby na tą firmę wziąć koparki (k. 227, 228).

W czasie spotkania w lutym/marcu 2011 r. – L. K., N. G. i M. K. ustalili podział ról – K. miał prowadzić rozmowy i odebrać maszynę, a N. G. zająć się jej upłynnieniem (k. 229) L. K. był „jakby zepchnięty na bok” i wykorzystywany jako „dozorca i na posyłki” (k. 230).

Nietrudno zauważyć, że powyższe, przywoływane przez skarżącego, wyjaśnienia L. K., w żadnym przypadku nie wskazują na istnienie (nakreślonej w uzasadnieniu apelacji) hierarchicznie zorganizowanej, struktury przestępczej pod przywództwem N. G., z „średnim szczeblem” w postaci m. in. K.. Natomiast sam fakt, iż to N. G. wpadł na pomysł założenia firmy, w celu dokonywania wyludzeń sprzętu budowlanego, nie może automatycznie prowadzić do wniosku, że jest on założycielem i organizatorem zorganizowanej grupy przestępczej oraz, że pełnił on w niej funkcje władcze.

Odnośnie działań przestępczych, dokonanych na szkodę

J. G., L. K. wyjaśnił podczas kolejnego przesłuchania, że inicjatorem był w tym wypadku A. M. i, że działania te były uzgodnione i prowadzone przez trzy osoby tj. przez L. K., M. S. oraz A. M. (k. 558 – 561). Dopiero podczas następnego przesłuchania K. K. zaczął obciążać jednoznacznie, w zakresie tego czynu, N. G., wskazując, że to on wymyślił zorganizowaną grupę i proceder wyludzenia sprzętu poprzez firmę A. M. (k. 1285). Jednakże już w trakcie kolejnych

wyjaśnień, złożonych po kilku miesiącach, L. K. odwołał wszystkie swoje wcześniejsze wyjaśnienia obciążające N. G., oświadczając m. in., iż nie miał on nic wspólnego z procederem wyludzenia koparek przez K. (k. 1776, 1778). Podobne stanowisko J. K. zajął na rozprawie głównej, zeznając, iż oskarżał wcześniej N. G. gdyż była to jego linia obrony (k. 2872).

Na marginesie warto nadmienić, iż J. G. (1), który w swoich wyjaśnieniach nie ukrywał, że został „wplątany” w działania na szkodę M. J., przez swojego syna N. G. (1), jednocześnie wskazywał że N. G. został w tym zakresie uzależniony i wykorzystany przez m. in. K., S. i M. (np. k. 1372).

Reasumując stwierdzić należy, że szczegółowa analiza zgromadzonych w sprawie dowodów - w tym wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków - niezależnie od ich zmienności w toku procesu i od wzajemnych niespójności, nie dostarczyła argumentów wspierających tezę oskarżyciela o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej pod przywództwem N. G. (ewentualnie N. G. i L. K.). Dowody te, jak trafnie przyjął Sąd I instancji, nie wskazują na istnienie wewnętrznego uporządkowania, charakterystycznego dla przestępczości zorganizowanej – nie ma tu trwałej hierarchicznie podporządkowanej, struktury organizacyjnej, kierowanej i koordynowanej przez wyodrębniony ośrodek decyzyjny.

Jest oczywistym, że, szeroko opisany w ramach środka odwoławczego, mechanizm funkcjonowania grupy (szajki) przestępców, wyludzących sprzęt na szkodę właścicieli firm budowlanych, wymagał współdziałania oskarżonych w ramach uzgodnionego uprzednio podziału ról (w tym np. przyjęcia roli tzw. „słupa”), w trakcie popełniania poszczególnych opisanych w akcie oskarżenia, przestępstw.

Wszelako, jak już powiedziano, właśnie na tym polega współsprawstwo – czyli działanie z zamiarem wspólnej realizacji czynu zabronionego, na wspólny rachunek i według uzgodnionego podziału zadań pomiędzy poszczególnymi współsprawcami. Przyjęty w ramach porozumienia, podział ról i zadań, jak wynika z trafnych ustaleń Sądu I instancji, kształtował się (przy zmieniającej się konfiguracji osobowej) odmiennie w stosunku do każdej grupy przestępstw, opisanych w akcie oskarżenia (na szkodę J. G., na szkodę M. J. oraz na szkodę właścicieli koparek i wózków widłowych). Co do czynu na szkodę J. G., dużą rolę w działaniach przestępczych odgrywali L. K. i M. S., przy udziale A. M., zaś rola N. G.

ograniczała się jedynie do przechowania wyludzonych rusztowań na placu (str. 1-3 uzasadnienia). W zakresie czynu na szkodę M. J., popełnionego przy współudziale J. G., L. K. i A. M. rola N. G. sprowadzała się do zaangażowania w przestępczą działalność firmy (...). G. oraz do znalezienia firm wynajmujących sprzęt budowlany, a następnie do prowadzenia negocjacji z firmą (...). J. (str. 3 uzasadnienia). Natomiast dopiero w odniesieniu do czynów popełnionych, wspólnie z L. K. i M. K., na szkodę właścicieli firm wypożyczających koparki i wózki widłowe, N. G. odgrywał rolę inicjatora a nadto wyszukiwał dane tych firm i przechowywał część wyludzonego sprzętu na swoim placu (str. 5-7 uzasadnienia wyroku).

Powyższe, prawidłowe, ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku, poczynione w oparciu o całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów, ocenionych zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, nie pozwalają na uznanie, że oskarżeni wyczerpali znamiona przestępstw z art. 258 § 1 k.k. lub z art. 258 § 3 k.k. Przestępstwa te można popełnić tylko z winy umyślnej. Skoro jednak w przedmiotowej sprawie, jak wyżej wykazano brak jest dowodów wskazujących na istnienie grupy przestępczej, określonej w art. 258 § 1 k.k., to tym samym bardziej, nie może być mowy o udowodnieniu, iż oskarżeni mieli świadomość przynależności do takiej grupy. W tej sytuacji jedynym dopuszczalnym rozstrzygnięciem było, uniewinnienie oskarżonych N. G., J. G. i A. M. od popełnienia czynów z art. 258 § 1 i 3 k.k., zarzucanych im w pkt I, VI i X (VI) aktu oskarżenia, jak też wyeliminowanie z opisu przypisanych im czynów ustalenia o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Z tych względów Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację prokuratora za oczywiście bezzasadną oraz korygując oczywistą omyłkę pisarską w wyroku i obciążając kosztami procesu za postępowanie odwoławcze (związanymi z apelacją prokuratora) Skarb Państwa, stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k.